

Rendhagyó ballada

Vakolathullató magány csontjai között
mint
elhanyagolt régészeti lelet
recsegő csapolású palóc széken üldögél
az öreg
az udvaron mohás cserép feszeng
kerekes kút árnyékában hosszú útra készül
gazdája tekintetét választotta menedékül
peregnek a filmkockák
bölcsőt ringat a nyári ég
fakult kabátjának rézgombjai őrzik
múltjának
csákányos emlékezetét
roggyant törzsű diófa elfáradt ága
szomorúan hajlik a kerti világra
elvetélt a föld
kalászbá többé nem szökhet a búza
sóként a gond virágot terem rajta
mozdul a test ősz feje hátrabillen
pillantást igazít a könnyörtelen idő
álmodó diószem szétporlik öklében
és szoborrá válik a húséges széken
bozontos pulija egyedül maradt
gazdája szénporos lelkével
világá ment
a kertek alatt.